

Arrest

nr. 216 564 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. FADILI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen een tweetal jaar geleden het Rijk binnengekomen en heeft er op 12 december 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 21 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, El Bouyadi Ouafa, verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Rifijnse (Berberse) origine te zijn. U werd geboren op 24 april 1990 in Imzouren. U ging tot uw 14 jaar naar school. Vervolgens bleef u thuis. Uw ouders verhuisden meer dan tien jaar geleden naar België net zoals de meeste van uw broers en zussen. Uw vader is ondertussen overleden. U en uw oudere broer Tawfik bleven echter in Marokko achter.

Toen de visverkoper Moshin Fikri op gewelddadige manier om het leven kwam in uw regio op 28 oktober 2016 ging u deelnemen aan de protesten die nadien in de regio ontstonden. Veel mensen uit uw regio kwamen op straat omdat ze geen rechten kregen. Er vonden vele betogingen plaats. U plaatste video's hiervan op uw facebookpagina "Rifia Rifia". Toen de Marokkaanse overheid begon met mensen op te pakken besloot u het land te verlaten. U verliet Marokko illegaal per boot en reisde naar Spanje. Van Spanje nam u het vliegtuig naar België waar u een tweetal jaar geleden aankwam. U probeerde na aankomst uw verblijf in België te regulariseren via de procedure gezinshereniging. U diende driemaal een aanvraag in (24/5/2017, 24/11/2017, 20/6/2018) maar deze werden telkens geweigerd (respectievelijk op 21/11/2017, 22/5/2018, 19/11/2018). U kreeg telkens een bevel om het grondgebied te verlaten waar u echter geen gevolg aan gaf. Toen uw laatste weigering werd betekend op 20 november 2018 werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en werd u opgepakt. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 4 december 2018 werd de eerste repatriëringspoging geannuleerd omdat u weigerde terug te keren. Op 12 december 2018, daags voor uw voorziene repatriëring naar Marokko op 13 december 2018, diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een terugkeer naar Marokko opgepakt te worden omwille van uw deelname aan de betogingen in uw regio. Daarnaast verklaart u dat u niemand meer heeft in Marokko om naar terug te keren, uw ganse familie woont buiten Marokko.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. In uw administratief dossier bevindt er zich wel een kopie van de eerste pagina van uw Marokkaanse paspoort geldig tot 9/01/2022, uw geboorteakte en gelijkvormigheidsattesten van uzelf en uw halfzus Aicha inzake jullie identiteitsdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u

een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Marokko en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst heeft u pas 2 jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. U verklaart twee jaar geleden in België te zijn aangekomen (CGVS, p. 5) en heeft pas op 12 december 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend daags voor uw tweede repatriëringspoging op 13 december 2018, en na een eerste mislukte repatriëringpoging op 4 december 2018, dit hoewel u nu verklaart Marokko te hebben verlaten uit schrik te worden gearresteerd wegens uw deelname aan betogingen. U verklaart dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u uw hoop in uw halfzus stelde (CGV, p. 13). Uit het administratief dossier blijkt dat u inderdaad drie keer een verzoek tot verblijf op grond van gezinshereniging heeft aangevraagd maar dat dit u telkens geweigerd werd (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en inreisverbod). Hieruit kan men afleiden dat u wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wegens een vrees voor vervolging of ernstige schade. U diende ook bij uw vasthouding echter geen verzoek om internationale bescherming in omdat u nog steeds dacht dat alles wel in orde zou komen, zo verklaarde u (CGVS, p. 13, 14). Dat u dus pas op 12 december 2018, één dag voor uw tweede repatriëringspoging, een eerste verzoek om internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het vermoeden bestaat dat u enkel een verzoek indient om aan een nieuwe repatriëringspoging te ontkomen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen.

Daarnaast heeft u ook niet aangetoond dat u bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft. U verklaart dat u na de dood van Moshin Fikri op 28 oktober 2016 deelnam aan protesten in uw regio (CGVS, p. 10). Toen de overheid begon met mensen te arresteren bent u vertrokken (CGVS, p. 10, 11). U kan echter niet zeggen voor hoelang u deelnam aan de protesten. U lijkt de vraag ook eerder te ontwijken en herhaalt enkel te hebben deelgenomen sinds de dood van Mohsin Fikri (CGVS, p. 10, 14, 15). Hoelang na zijn dood u effectief bent vertrokken uit Marokko kan u evenmin duidelijk aangeven, u zou dit vergeten zijn (CGVS p. 14-15), terwijl men toch kan aannemen dat een dergelijke gebeurtenis als een illegaal vertrek een zekere impact zal hebben gehad en men dit niet zomaar vergeet. Daarnaast zou u ook filmpjes over betogingen gepost hebben op uw facebookpagina "Rifia Rifia" (CGVS, p. 9, 10). Na uw vertrek heeft u geen berichten meer gepost op deze pagina (CGVS, p. 10). U heeft evenwel nooit problemen gekend met de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze activiteiten (CGVS, p. 13, 14), en tot het moment van uw vertrek is er niks voorgevallen (CGVS, p. 11, 13). U vreest bij terugkeer opgepakt te worden omdat veel andere deelnemers aan de protesten werden opgepakt (CGVS, p. 11). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u gewoon deelnam en geen enkele leidende rol in deze protesten opnam (CGVS, p. 11, 18), dit in tegenstelling tot de voorbeelden van opgepakte mensen die u aanhaalt, zoals Nazir Yousefi die de leider was van de protesten (CGVS, p. 12). Ook uw vriendinnen S. en N. hadden bepaalde verantwoordelijkheden in die protesten zoals u zelf beweert (CGVS, p. 12). U verklaart verder dat de overheid mensen kon identificeren omdat ze op video te zien waren (CGVS, p. 12). Echter verklaart u zelf dat u niet herkenbaar was omdat u altijd een sjaal droeg (CGVS, p. 13). Het is niet duidelijk hoe de overheid u dan zou kunnen identificeren. Verder is het nog minder waarschijnlijk dat de Marokkaanse overheid u na meer dan twee jaar nog steeds zou willen arresteren. U denkt dat dit kan omdat de protesten nog steeds aan de gang zijn (CGVS, p. 14). Dit kan niet overtuigen. U heeft geen concrete aanwijzingen dat u geïdentificeerd werd en dat u momenteel gezocht wordt in Marokko wegens uw betrokkenheid bij deze protesten.

Bovendien zijn er elementen die de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten en uw vrees voor vervolging hierom ernstig op de helling zetten. Zo heeft u nooit eerder iets gezegd over mogelijke problemen in Marokko met de autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat u over deze vrees helemaal niks gezegd heeft tegen de politie (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 20/11/2018). Nochtans werd de vraag gesteld waarom u niet wou terugkeren naar Marokko waarop u antwoordde dat uw moeder in België woont, uw vader overleden is en u geen familie meer heeft in Marokko. Uw broer Tawfiq die omwille van dezelfde reden uit Marokko zou vertrokken zijn (CGVS, p. 13, 17) haalde evenmin dergelijke politieke problemen aan (zie formulier te bevestiging van het horen van de vreemdeling van Taoufik dd. 20/11/2018). Hij verwees louter naar het feit dat het niet goed leven is in Marokko. Daar u geen concrete bewijzen kan voorleggen voor uw vrees kunnen enkel uw verklaringen gelden als middel om uw subjectieve vrees objectief te laten

vaststellen, en deze kunnen zoals hierboven vastgesteld niet overtuigen. Een verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging hebben. Het volstaat niet dat u verklaart dat uzelf wel oprecht gelooft gevaar te lopen (James C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*- Butterworths, Canada, 1991, preface, vi). Uw eerdere visumaanvragen voor familiaal bezoek gedaan op 30/10/2009, 12/05/2015 en 21/12/2015, die overigens allen werden geweigerd, bevestigen trouwens het vermoeden dat u enkel wegens persoonlijke en familiale redenen Marokko heeft verlaten (zie administratief dossier).

Wat uw medische/psychologische problemen betreft (CGVS, p. 19), waarvoor u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt, dient te worden gezegd dat deze niet als basis voor een beschermingsstatus op grond van artikel 48/3 en 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet kunnen gelden. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het dient overigens worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij de politie nooit opmerkte enig medisch of psychologisch probleem te hebben, zoals uit het administratief dossier blijkt, terwijl u nu beweert dat u ziek was toen u hier aankwam (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het ook op verwijdering).

Voor zover u aanhaalt dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u er niemand meer heeft (CGVS, p. 14, 20) dient te worden opgemerkt dat deze vrees geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch is deze vrees van die aard om u een subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet toe kennen. Het loutere feit dat iemand geen familie meer heeft is niet voldoende om iemand de beschermingsstatus te verlenen. U heeft immers tot aan uw vertrek uit Marokko, eind 2016, zonder problemen in uw regio gewoond, terwijl uw ouders ook al meer dan tien jaar in België verbleven (CGVS, p. 5, 6, 17). U bent er naar school geweest tot uw 14 jaar (CGVS, p. 6) en heeft er vrienden en kennissen. Er kan dus worden aangenomen dat u daar wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt.

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet te lopen.

U legt geen documenten voor die het tegendeel aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en artikel 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van de motiveringsplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een aantal medische stukken:

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Marokko te worden opgepakt omwille van haar deelname aan de betogingen in haar regio. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster pas twee jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, (ii) verzoekster nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten voor haar vertrek en zij evenmin aannemelijk maakt dat deze haar na twee jaar nog zouden willen arresteren, (iii) er een aantal elementen zijn die de geloofwaardigheid van haar politieke activiteiten op de helling zetten, (iv) verzoeksters eerdere visumaanvragen voor familiaal bezoek het vermoeden bevestigen dat zij Marokko verlaten heeft louter om politieke en familiale redenen, (v) haar medische problemen niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag en (vi) het feit dat verzoeksters geen sociaal netwerk zou hebben in geval van terugkeer evenmin ressorteert onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekster betoogt dat van zodra zij terugkeert naar haar land van herkomst zij strafrechtelijk zal vervolgd worden omwille van haar deelname aan de betogingen. Ook zou zij zeer actief zijn geweest op Facebook waarop zij boodschappen plaatste, zij zou ook de bevolking hebben opgeroepen te betogen.

Verzoekster gaat evenwel voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat werd vastgesteld dat verzoekster nooit eerder problemen gekend heeft met de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze activiteiten. Ook zou er tot op het ogenblik van haar vertrek niets zijn voorgevallen waaruit kon worden afgeleid dat verzoekster gezocht werd omwille van haar deelname aan de betoging. De bestreden beslissing stelde overigens terecht vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij gewoon deelnam aan de protesten zonder meer. Zij had immers geen enkele leidende rol of verantwoordelijkheid bij de betogingen. Evenmin zou zij kunnen geïdentificeerd zijn geweest op mogelijke videobeelden aangezien zij – zoals ze zelf verklaarde – altijd een sjaal droeg zodat ze niet herkenbaar was. Hoe dan ook, zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalde, maakt verzoekster in het geheel niet aannemelijk dat de Marokkaanse overheid haar na meer dan twee jaar nog steeds zou willen arresteren, te meer nu zij voor haar vertrek nooit lastig gevallen werd.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande stelt vervolgens dat verzoekster pas 2 jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeksters betoog dienaangaande dat zij nooit eerder asiel heeft aangevraagd omdat zij reeds andere procedures had lopen en zij in de overtuiging was dat zij als Marokkaanse niet in aanmerking kwam voor asiel, kan niet overtuigen. Indien inderdaad uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tot driemaal toe een verzoek tot verblijf op grond van gezinshereniging heeft aangevraagd en dat dit telkens geweigerd werd kan hieruit eveneens worden afgeleid, zoals de bestreden beslissing reeds terecht vaststelde, dat verzoekster wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien zij een vrees voor

vervolging of een risico op ernstige schade koesterde. Dit geldt des te meer nu verzoekster haar eerste asielaanvraag pas op 12 december 2018, één dag voor haar tweede repatriëringspoging indiende. Van iemand die vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn herkomstland vreest mag verwacht worden dat deze zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient vanaf het ogenblik dat hij hiertoe de mogelijkheid heeft en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. Terecht besluit de bestreden beslissing dat deze vaststelling het vermoeden doet ontstaan dat verzoekster enkel een verzoek indient om aan een nieuwe repatriëringspoging te ontkomen. Dat uit het administratief dossier bovendien blijkt dat verzoekster deze problemen nooit eerder meldde (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 november 2018) doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Wanneer verzoekster de vraag gesteld wordt waarom zij niet wou terugkeren naar Marokko antwoordde zij dat haar moeder in België woont, haar vader overleden is en zij geen familie meer heeft in Marokko. Uit het administratief verslag Vreemdelingenzaken geeft verzoekster nog aan dat de reden van haar verblijf in België gelegen is in het feit dat zij een slecht leven had in Marokko (administratief verslag 20 november 2018).

Waar verzoekster aanhaalde dat zij met medische problemen kampt stelde de bestreden beslissing vast als volgt: *“Wat uw medische/psychologische problemen betreft (CGVS, p. 19), waarvoor u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt, dient te worden gezegd dat deze niet als basis voor een beschermingsstatus op grond van artikel 48/3 en 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet kunnen gelden. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het dient overigens worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij de politie nooit opmerkte enig medisch of psychologisch probleem te hebben, zoals uit het administratief dossier blijkt, terwijl u nu beweert dat u ziek was toen u hier aankwam (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het ook op verwijdering).”*

Verzoekster weerlegt dit motief niet en beperkt haar verweer tot het herhalen dat zij in het verleden en nog steeds met psychologische problemen kampt. Verzoekster formuleerde geen bezwaar tegen het plaatsvinden van een gehoor en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op 14 januari 2019 blijkt dat het gehoor op normale wijze plaatsvond. Bovendien betreffen de documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegde louter facturen en terugbetalingen van het ziekenfonds. Uit deze documenten kan niet worden afgeleid voor welke medische problematiek verzoekster in behandeling is.

Gelet op wat vooraf gaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER